

»Han døde i alles sted, for at de, der lever, ikke mere skal leve for sig selv« (2. Kor. 5,15).

Først

På det nye års første dag, i dets første uge og i dets første måned er det vel værd at lægge sig på sinde, hvad der kommer foran alt andet, altså *først*.

Vor Herres Jesu svar er: »Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så...« (Matt. 6,33).

Søg!

Er det Jesu befaling? Det er hans nåde, der gør det muligt for os at søge Guds rige og hans retfærdighed, thi der er ingen, der af sig selv søger Gud. Det siger apostelen Paulus i Rom. 3,11 under henvisning til Salme 14.

Der er mange, der interesserer sig for Gud, diskuterer hans eventuelle eksistens og læser lærde værker herom, men det er ikke at søge Ham. Kun den, som Gud i sin nåde vækker dertil, er i stand til at søge Ham. Ingen forsømme så stor en nåde!

Først

Hvis ikke man søger Gud først, søger man ham slet ikke. Det har Søren Kierkegaard indprentet vort folk.

At søge Ham først er at søge Ham af hele sit hjerte. Anderledes kan ingen »behandle« Ham. Det er indlysende, men bliver let glemt. Der er jo så meget andet i tilværelsen.

Menigheden står i fare for at gentage Israels glemsel. De råbte til Ham i nøden og fik hjælp, men det glemte de hurtigt, og så søgte de Ham ikke mere af ganske hjerte (Salme 78,11). Vi vil helst have Gud på vore egne betingelser. Han skal være rede til at fri os af nød, men i øvrigt tilrettelægger vi vor tilværelse efter vore egne ønsker.

Kong David sagde med rette: »Min sjæl, lov Herren og *glem ikke* alle hans velgerninger« (Salme 103,2).

Ordet »først« betyder forud for alt andet og alle andre. Det er ikke et strengt ord, selvom det nu og da lyder strengt. Gud er kærlighed, og at søge Ham først, er at søge den guddommelige kærlighed først, og den er »større« end den største jordiske kærlighed. Et eksempel herpå er det svar, som vor Frelser gav en discipel, der sagde til ham: »Herre! giv mig *først* lov til at gå hen og begrave min fader!« Men Jesus siger til ham: »Følg du mig, og lad de døde begrave deres døde« (Matt. 8,21-22). Det var altså til størst hjælp for disciplens kære, især hans moder, at han ikke kom til begravelsen, men fulgte Jesus. Det kunne vække dem: »Betyder Jesus virkelig så meget for ham!« Selv var

de »døde«, uden evigt liv. Kun Jesus kunne skænke dem den evige frelse.

Hvis nu disciplen havde sagt til Herren: »Hvorledes kan jeg ære min moder, der er blevet enke, når jeg ikke kommer til begravelsen?« da havde Jesus formentlig svaret noget i denne retning: »Vi går sammen til hende, når begravelsen er overstået. Dagene efter begravelsen er de tunge og sværeste for hende.«

Da Jesus havde sagt: »Følg du mig!« gik han i båden, og hans disciple fulgte ham. Da fik han, der ikke kom til begravelsen, en oplevelse af Jesu magt over storm og uvejr, og hans magt over dæmønerne i Gadarenernes land (Matt. 8,23-34). Den mægtige erfaring var han gået glip af, hvis han var gået til begravelsen.

Når han og Jesus derefter gik til hans moder, der var blevet enke, kunne han trøste og hjælpe hende på en rigere måde. Således er der ingen modstrid imellem Jesu ord og Paulus' ord i 1. Tim. 5,4, hvor ordene »først og fremmest« lyder.

Den guddommelige kærlighed er og forbliver fuldkommen.

Den første dag i ugen

Ordet »først« har en naturlig tilknytning til søndagen, der stadig er den første dag i ugen i følge den bibelske kalender. Vi får lov til at begynde ugen på en rigere måde end verdens børn. Søndagsgudstjenesten er en Guds gave til os, en hjælp til at bevare vort liv i Guds kærlighed og gode vilje.

At begynde ugen med fælles lovsang og tilbedelse, fælles bøn og påkaldelse, fællesskab om brødsbrydelsen og lytten til udlæggelsen af Den hellige Skrift er »naturligt« for dem, der har fået del i guddommelig natur.

Der er intet fortjenstfuldt derved. At gå til Gudstjeneste om søndagen er ikke et lovisk påbud, men en del af evangeliet; der lægges ikke nogen tvang over noget Guds barn, og der er ikke noget fast mønster for, hvorledes »først« praktiseres på ugens første dag.

Her er noget mere end en god leve-regel, her er en gave fra Gud, der fornyes søndag efter søndag.

Guds rige

»Søg først Guds rige...« d.v.s. søg først, hvad der tjener Guds rige. Noget større kan du hverken søge eller tjene. Da vor Herre Jesus vandrede henede, var Guds rige kommet nær. Hans vidunderlige gerninger vidnede derom. Når Han kommer igen i kraft og megen herlighed, er Guds

rige synligt – det beder vi om: »Komme Dit rige!«

I tiden mellem Kristi Himmelfart og hans synlige genkomst, er Guds rige retfærdighed, glæde og fred i Den hellige Ånd (Rom. 14,17), ikke ord, men kraft (1. Kor. 4,20). Dette søger vi derfor først. Dermed bereder vi os til det øjeblik, da Herren åbenbarer sig i kraft og herlighed.

At søge retfærdighed, glæde og fred først er at aflægge uretfærdighed, surhed og utilfredshed. At søge kraft, men ikke ord, er at aflægge snakkesalighed. »Ud fra dine ord skal du frikendes, og ud fra dine ord skal du fordømmes« (Matt. 12,37).

Vi får lov til at søge Guds rige først, fordi vor Herre Jesus afviste djævelen, da denne viste ham alle denne verdens riger og deres herlighed og sagde til ham, at alt dette ville han give Ham, hvis blot Han ville kaste sig ned og tilbede ham. Jesus valgte at gå til Golgata og på sit kors een gang for alle løskøbe os fra djævelens og syndens herredømme, så vi nu kan søge Guds rige først. Lad os da gøre det!

og hans retfærdighed

Søg den *for dig selv!* Den guddommelige retfærdighed – noget mere retfærdigt findes ikke. Det er den retfærdighed, der forlader os alle vore synder og gør os retfærdige for Gud – den retfærdighed, der stiller den plagede samvittighed tilfreds, fordi retfærdigheden virkelig er sket fyldest.

Vor Frelser skabte denne retfærdighed, da han på korset ude på Golgata tog skylden for al vor synd på sig og led den fulde straf for den.

»Den retfærdighed har jeg modtaget ved tro på min Frelser,« siger du måske – ja, men søg den alligevel, thi den er udtømmelig, og ingen af os ejer den, som vi ejer andre ting, thi vi ser den ikke – vi ejer den »kun« i troen – og troen må fornyes, at ikke den bliver en kraftsløs viden – derfor søger vi Guds retfærdighed og hører ikke op dermed. Jo mere vi søger, des mere finder vi af den forundelige og underfulde retfærdighed fra Gud.

Men vi søger den også *for dem, vi har med at gøre*. De fleste af dem kender ikke Guds retfærdighed og vandrer i mørke. Men vi kan bede om, at Gud åbenbarer sin retfærdighed for dem, og vi kan tale med dem i det gunstige øjeblik. Fremfor alt kan vi i vor færd være stille, stærke vidner om den.

Man vidner ikke om den, når man forsømmer sit arbejde, men når man gør det af hjertet som for Gud.

så skal alt det andet

Alt det andet indtager førstepladsen hos alle andre end de, der søger Guds rige og hans retfærdighed først. Og det får magten over dem – mere af mad og klæder, hus og bil, fjernsyn og ferierejser, o.s.v. – mere vil altid have mere. Der er aldrig nogen virkelig tilfredsstillelse og taknemmelighed, når det andet kommer på førstepladsen. Vel er mad og klæder ikke ligegyldigt, men det er ikke lige så gyldigt som det første.

gives dig

På hvilken måde det gives dig, står der

intet om. Som oftest vil det være som løn for dit arbejde. Du vil blot ikke opleve din løn som løn, men som Guds gave.

Men er det i forfølgelsestider, da vil alt det andet oftere blive givet på en forunderlig måde. Gud har vej alle steder, og der fattes ham ikke midler. Grundtvig siger med rette:

Føden og klæden, hus og hjem
skulle Guds børn gå vild om dem?
Mennesket lever af Guds ord,
hjemme har børn, hvor Fader bor
o, Gud ske lov!

i tilgift

altså som en ekstra gave til den uendeligt større gave, du har fået, nemlig *Guds rige og hans retfærdighed*.

Du har af nåde ved troen på din Frelser og Herre fået den evige gave, Guds retfærdighed, og det evige rige, Guds rige. Som tilgift hertil får du de timelige gaver, mad og klæder, m.v.

Lad os derfor ved det nye års begyndelse besinde os på, hvad vi søger først – og lad os ikke gøre begrebet »først« mere indviklet, end det er.

Velsignet nytår!

Større end helligdommen

Når vor Herre Jesus udtaler disse ord: »Og jeg siger jer,« taler han på en indtrængende måde til os. Vi kender dem fra bjergprædikenen, hvor han især skærper de ti buds betydning og understreger, at han både er og har Guds ord i dets fulde Ånds-indhold.

Her ved det nye års begyndelse vil vi samle os om, hvad han siger om vort kald som Guds menighed. Ordene herom lød, da hans disciple på en sabbat vandrede med ham gennem en kornmark. De var blevet sultne og havde derfor plukket nogle aks og spist dem. Da farisæerne anklagede dem for at overtræde sabbatsbudet, mindede Jesus dem om, hvad David engang havde gjort, da han gik ind i helligdommen og spiste skuebrødene, og tilføjede så disse ord: »Og jeg siger jer, at her er det, som er større end helligdommen« (Matt. 12,1-8). Mon vi har hørt det og draget konsekvenserne heraf?

Hvad er det, som her er større end helligdommen? Det er den lille discipelskare, der fulgte ham! Den har større betydning end helligdommen, men det lægger ingen mærke til af sig selv, derfor understreger vor Frelser det med de tungt vejende ord: »Og Jeg siger jer!«

Hvad karakteriserer deres storhed? De har ingen jordiske garantier af nogen art. De har intet fast tilholdssted, men er hjemløse, fremmede og udlændinge her på jorden. De lever fra hånden i munden. Deres eneste »garanti« er Herren. Han ejer ganske vist ikke et sted, hvor han kan lægge sit hoved til hvile. Han er som den, der intet ejer og dog ejer alt. Ham følger de derfor.

Det er større end helligdommen, ikke blot den på Davids tid, men også pragthelligdommen på deres tid.

»Større« er et bibelsk ord, der taler om det guddommelige: Gud er større end alle og alt (Johs. 10,29), større end deres hjer-

ter og kender alt (1. Johs. 3,20).

På forklarelsens bjerg vidnede Faderen om sin Søn og sagde: »Hør ham« (Matt. 17,5), og dette vidnesbyrd er større end menneskenes (1. Johs. 5,9) og har naturligvis uendeligt større betydning.

Lad os nu lytte til Jesu ord: »Og Jeg siger jer (og Faderen vidner om ham og siger: »Hør ham!«), her er det, som er større end helligdommen!«

Det er et guddommeligt afgørende ord om menigheden, når den vil have den store betydning, Gud tillægger den.

Helligdommen

Er der nogen, der kan forestille sig, at vor Frelser og Herre sagde: »Lad os bygge en kirke af sten?« Eller: »Lad os bygge en pragtfuld domkirke af sten?«

Paulus grundlagde mange menigheder, men ikke til en eneste sagde han: »Saml penge, så I kan bygge en stenkirke!«

Enhver stenkirke er, bibelsk bedømt, en svækkelse af menighedens vidnebyrd. En bygning af sten vidner jo om, at menigheden er hjemmehørende her på jorden, og at den har sikkerhed for at kunne mødes. Afhængigheden af den levende Frelser er ikke absolut.

En stenkirke hører i virkeligheden hjemme under den gamle pagt, men der er ikke plads til den i den nye pagt. Her er menigheden Kristi legeme, bevægelig under hans, hovedets vilje, uanseelig og foragtet i verdens øjne, som regel uønsket eller forfulgt, et fremmedelement, som denne verden helst vil af med.

Der anføres altid »gode« grunde til, at menigheden anskaffer sig en stenkirke. Disse gode grunde og argumenter hører hjemme i denne verdens visdom, men den er menigheden ikke kaldet til at tjene. Dens kald er derimod, at *Guds* visdom nu i al dens mangfoldighed ved menigheden skal gives til kende for magterne og myn-

dighederne i den himmelske verden (Efes. 3,10).

Guds visdom er dårskab i verdens øjne. Den åbenbares i hele dens fylde af vor døende Frelser på Golgatas kors. Han kunne stige ned fra dette kors nårsomhelst, og de spottede ham og sagde: »Hvis du er Guds søn, så stig ned fra korset – så vil vi tro på dig!« Men han gjorde det ikke! Det er i al »sund« fornufts bedømmelse den rene dårskab, thi når man har magt til at stige ned, er det galskab ikke at benytte den.

Denne visdom i al dens mangfoldighed kan den lille hjælpeløse skare, der er fremmede og udlændinge her på jorden, bedst aflægge. Det er den visdom, den lægger til grund for sine afgørelser, og derfor undgår den at handle »klogt«. Det er i Guds øjne »større«, ikke i talmæssig eller målelig, men i åndelig betydning.

Et blik tilbage

Der er bygget tusindvis af stenkirker i Danmark, formentlig som regel i bedste mening. Jeg var selv før krigen med til at samle penge ind til Ungdommens Kirke. De danske landsbykirker er en del af det danske landskab og den danske kultur, og mangfoldige oprigtige præster har gjort tjeneste der. Jeg mindes min kirkegang i trediverne med stor taknemmelighed.

Lykkeligvis er der endnu nogle sande præster i folkekirken, men at den er sunket forfærdeligt siden krigens ophør er uomtvisteligt.

Frikirkerne har altid spillet en mindre rolle i det åndelige liv og har i langt og meget gået samme vej som folkekirken, d.v.s. bygget stenkirker, organiseret sig på landsplan, m.v. Hvad angår den liden flok uden alt dette, er der ikke meget at sige. Jeg var 26 år, da jeg forlod folkekirken, og 34 år, da jeg forlod mit arbejde i centraladministrationen og kom ud i det kald,

som siden da har været min gerning. Jeg vidste instinktivt fra begyndelsen, at jeg aldrig skulle overtage eller bygge en stenkirke, og det blev efterhånden bekræftet for mig i Den hellige Skrift.

Nu er arbejdet talmæssigt stærkt reduceret, og jeg har sandelig ikke noget at rose mig af. Mit kald er ikke blevet en succes, tvært imod!

Tør jeg da påstå, at den lille skare, jeg følges med, er større end helligdommen og har større betydning end samtlige menigheder i stenkirkerne? Nej, det vover jeg hverken at tænke eller at påstå.

Det, jeg »påstår«, er, at jeg har lagt mærke til, hvad Herren så indtrængende siger i Matt. 12,6.

Jeg er end ikke sikker på, at alle i den liden flok, jeg samles med, har forstået, hvad deres Herre og Frelser siger til dem med guddommelig myndighed i dette vers. Skulle skaren blive endnu mindre, vil jeg næppe blive overrasket. Jeg oplevede jo i 1990, at flertallet af dem, der havde lyttet til mig i årevis, ikke havde fattet det væsentlige.

Underligt nok føler jeg ikke andet end en dyb taknemmelighed over, at jeg har fået lov til at gå vejen fra tab til tab, hvil-

ket for mig har været vejen fra vinding til vinding. Evangeliet er blevet rigere og rigere for mig, og 1. Kor. 13 hører til mit daglige brød. Jeg har ikke det mindste ønske om at vinde proselytter, men jeg beder om nåde til at tjene Guds frelsesplan i min tid.

Et blik fremover

Det blæser op – ikke blot til kuling, ej heller blot til storm, men til orkan. Mørkets fyrste retter sit slutangreb på skaberværket for at få det i sin magt, og menneskeheden, ikke mindst menigheden, vil blive prøvet til det yderste. Menigheden vil ikke have det ringeste at støtte sig til, alt vil blive berøvet den. Spørgsmålet er, om den kan bevare troen. Den muhamedanske verden har rejst sig i et blindt had til den vestlige, »kristne« verden. Den skyer intet middel og er i sin fanatisme rede til hvadsomhelst.

De små, men talrige husmenigheder i Kina er måske vore læremestre. De kender til trængsel, bl.a. fordi de afviser at lade sig registrere af myndighederne.

Vi finder »kun« husmenigheder i Det nye Testamente. Der er næppe et orgel, ej heller et flygel eller klaver i hvert hjem –

der er heller ikke altid god plads, mange må sidde på gulvet – men hvad gør det? det bidrager kun til at gøre fællesskabet rigere.

Til sidst

Jeg har ikke skrevet dette for at kalde til oprør i de traditionelle menigheder. Jeg ved, at mange gør et ansvarsbevidst arbejde i dem, og jeg ønsker ikke at lægge nogen unødigt byrde på nogen. Jeg er ikke herre over deres tro, men vil hellere være medarbejder på deres glæde.

Det, jeg tilsigter med mine radikale ord, er, at vi gør os rede til det, der kommer. Hvordan det skal ske, vil Herren vise enhver, der spørger Ham derom. Jeg er selv i Guds skole og har adskilligt at lære. Vi kan derfor sammen bede:

Lær mig at kende Dine veje
og gå dem trøstigt skridt for skridt;
jeg ved, at hvad jeg fik i eje
er borget gods, og alt er Dit.
Men vil Din stærke hånd mig lede,
jeg aldrig fejl på målet ser,
og for hvert håb, som dør hernede,
får jeg et håb i Himlen fler.